

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 4To/4/2026  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010604  
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8120010604.2

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA a sudcov JUDr. Jaroslava Bugeľa a JUDr. Matúša Tarcalu na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.02.2026 v trestnej veci obžalovaného A. B. C., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zákona, o odvolaniach prokurátora a poškodeného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 19.05.2025, sp. zn. 15T/32/2020, takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie prokurátora zamietá.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku odvolanie poškodeného zamietá.

### odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 19.05.2025, sp. zn. 15T/32/2020 súd obžalovaného A. B. C. podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov sp. zn. 1Pv/7/20/7707-11 zo dňa 01.04.2020 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. h/ a § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 15.03.2014 asi o 15.00 hod. na chirurgickej ambulancii FNsP v Prešove na ul. Hollého č. 14, pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti mal. D. E. nar. XX.XX.XXXX, ktorý v doprovide matky F. E. prišiel na uvedenú ambulanciu potom, ako absolvoval ošetrovanie na pohotovostnej detskej ambulancii polikliniky v Sabinove, nakoľko mal. mal silné bolesti brucha, zvracal, s poruchami vedomia a jeho stav bol vážny, ako službukonajúci lekár nevyšetřil a nestabilizoval zdravotný stav mal. D. E. a jeho ťažkosti s bručom, nerealizoval takmer žiadne vyšetřenia, pacienta nehospitalizoval na chirurgickom oddelení, aj keď prejavy vypovedali o možnej a náhlejšej príhode brušnej a neprijal ani iné opatřenia chirurga a tohto s dropovom matky (dieťa na rukách) odkázal na vyšetřenie do detskej kliniky FNsP v Prešove, kde jeho stav nijako nesledoval a kde po viacerých zdĺhavých vyšetřeniach mu bol diagnostikovaný septický stav, náhla príhoda brušná, čo si vyžiadalo opätřovné preloženie pacienta na chirurgické oddelenie a oneskorenú život zachraňujúcu operáciu dňa 16.03.2014 asi o 01.00 hod. s odstránením odumretého veľkého úseku tenkého čreva (viac ako 100 cm) ako dôležitého orgánu pre život s trvalými následkami pri jeho pretočení o 3600 a zaškrtení, čím porušil § 4 ods. 3 zák. č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších zmien a doplnkov, podľa ktorého poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je povinný túto poskytovať správne, t.j. má vykonať zdravotné úkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšeni stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy a v súlade so štandardnými diagnostickými a terapeutickými postupmi,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku riadne a včas, ihneď po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku podal odvolanie prokurátor a podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 13.10.2025 aj poškodený.

Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 16.12.2025. Namietal, že súd nepostupoval správne, keď bez náležitého odôvodnenia na hlavnom pojednávaní ako dôkazy nevykonal znalecké posudky znalcov A. G. a A. H.. Ak mal súd za to, že tieto dôkazy sú z procesného hľadiska nepoužiteľné, bolo povinnosťou súdu túto skutočnosť jednoznačne a náležite odôvodniť, aby bolo bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že ich použiteľnosť v tomto trestnom konaní nie je možná. Nie je pravdou a je v rozpore so zaužívanou praxou, že uznesenie o zastavení trestného stíhania tzv. vo veci, by tvorilo prekážku veci rozhodnutej, teda že z hľadiska aplikácie zásady ne bis in idem by nebolo možné konkrétne osobu trestne stíhať za to isté konanie, ako bolo voči nej zastavené. Táto zásada a teda nemožnosť trestne stíhať osobu za to isté, sa spája výlučne s právoplatným meritórnym rozhodnutím voči osobe a nie vo veci. Postup opätovného začatia trestného stíhania vo veci, po predchádzajúcom napr. zastavení trestného stíhania vo veci, je možný a predstavuje kontinuálnu súčasť jedného trestného konania čo je zrejmé aj z toho, že zákon osobitne neupravuje osobitný postup zrušenia právoplatného rozhodnutia vo veci (toto môže prokurátor v rámci dozorových oprávnení zrušiť do 30 dní od doručenia, prípadne vo všeobecnosti v rámci sťažnostného konania). Zrušenie takéhoto rozhodnutia nepodlieha uplatneniu mimoriadnych opravných prostriedkov a teda, ak je potrebné v takejto veci vykonať ešte nejaké úkony, procesný stav vo veci umožňuje, že opätovné začatie trestného stíhania je zákonným postupom pokračovania v tom istom trestnom stíhaní, a teda všetky dôkazy zabezpečené pred zastavením trestného stíhania vo veci, po opätovnom začatí trestného stíhania, sú riadne použiteľné, ak boli v danom čase zabezpečené v súlade so zákonom. Súd teda nepostupoval správne, keď predmetné dôkazy nevykonal zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní, čím došlo k tomu, že súd ani nemohol objektívne zistiť skutkový stav. Súd sa len veľmi okrajovo vysporiadal s právnym posúdením konania obžalovaného. Ak stanoví lekár diagnózu pri výkone svojho povolania, teda pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti a chybnú diagnózu, tak to samo osebe ešte nemusí opodstatňovať záver, že tým pádom porušil svoju povinnosť vyplývajúcu pre neho z Dohovoru o ľudských právach a biomedicíne a zo zákona, t.j. povinnosť poskytovať zdravotnú starostlivosť v súlade so súčasnými dostupnými poznatkami lekárskej vedy. Záver o porušení takejto povinnosti však nemôže byť namieste v prípade, ak nesprávna diagnóza je dôsledkom závažného porušenia postupov pri jej určovaní, ktoré lekár zavinil aspoň vo forme nedbanlivosti, a ktoré spočíva v bezdôvodnom nevyužití dostupných diagnostických metód. Postup lekára je vždy nutné hodnotiť ex ante, t.j. na základe poznatkov, ktoré mal k dispozícii v čase svojho rozhodovania. Ak porušenie uvedenej povinnosti je v príčinnej súvislosti so vznikom trestnoprávne relevantného následku, tak za splnenia ďalších podmienok je možné vyvodiť trestnú zodpovednosť lekára, a to spravidla za trestný čin spojený s ublížením na zdraví. V ďalšom poukázal na stanoviská Najvyššieho súdu ČR, vrátane poukázania na vzťah príčiny a následku a konštatoval, že v prejednávanej veci sa jedná o nedbanlivostný trestný čin v oblasti zdravotníctva, ktorého sa mal dopustiť lekár v rámci svojej práce, a teda v rámci poskytovania zdravotnej starostlivosti maloletému D. E., ktorý v rámci komplexu právnych noriem má nárok na to, aby mu zdravotná starostlivosť bola poskytovaná riadne a včas, a aby boli vykonávané také zdravotné postupy a úkony, aby bola jeho choroba správne a včas určená s cieľom uzdravenia pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy a v súlade so štandardnými diagnostickými a terapeutickými postupmi. Ak v SR nie sú oficiálne určené štandardy a diagnostické a terapeutické postupy, pretože každý prípad môže byť a aj je špecifický a individuálny, tieto štandardy sa vytvárajú v procese lekárskej praxe na základe poznatkov lekárskej vedy. Preto pri vyhodnocovaní dôkaznej situácie je najdôležitejšia akceptácia znaleckého posudku takého znalca, či svedeckej výpovede, ktorá by najviac zodpovedala týmto kritériám. Ďalším dôležitým kritériom je skutočnosť, či znalec alebo svedok sa dôsledne oboznámil nielen so zdravotnou dokumentáciou, ale aj s kompletným dôkazovým materiálom, a či pracuje v tom istom odbore a či sa stretáva s takýmto druhom ochorení. Okresný súd po uvedení obsahu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní mechanicky vypočítava, ktoré sú v prospech obžalovaného, a ktoré v jeho neprospech s tým, že v zásade sa priklonil k tým, ktoré sú v jeho prospech, aj keď vo svojom veľmi krátkom hodnotení sa vôbec nezaoberal tým, prečo uveril týmto dôkazom s tým, že dostatočne neodôvodnil záver tvrdenia, že skutok sa nestal a z akých konkrétnych dôkazov vychádzal. Samotné vyhodnotenie dôkazov nie je možné považovať za správne. Súd neakceptoval dôkazy, ktoré sú z hľadiska vyššie uvedených kritérií dôležité, resp. najdôležitejšie a ich vierohodnosť spochybnil nepodstatnými okolnosťami, ktoré sú dokonca nepravdivé, a ktoré obžalovaný v rámci svojej obhajoby predostrel súdu na svoju obranu. Čo sa týka dôkaznej situácie, najmä pri vylúčení lekárov ako svedkov,

súd nebral do úvahy, že svedkovia A. H., A. A., A. I., A. J. a A. K. sú lekári toho istého chirurgického oddelenia, ako sám obžalovaný, pričom s pacientom, maloletým D. E., vôbec neboli v styku alebo iba na krátky čas, nepoznajúc všetky okolnosti jeho zdravotného stavu, nepoznali jeho anamnézu, ani klinický stav, nehovoriac o zdravotnej dokumentácii a ďalších dôkazoch vyprodukovaných v tomto trestnom konaní. Väčšina z nich o probléme ani nevedela, resp. vedela iba z počutia alebo čo im povedal osobne obžalovaný ako svojim kolegom, čo vyplýva aj z ich výpovedí. Obdobná situácia je aj u svedkov A. L. a A. M., aj keď títo sú lekármi detského oddelenia a nepoznali vývoj, ani príčiny zlého zdravotného stavu pacienta a nie sú odborníci v odbore chirurgia, s náhlymi príhodami brušnými sa vôbec nestretávajú a tak isto sú kolegami obžalovaného. Títo všetci lekári vo svojich výsluchoch podržali svojho kolegu pri odpovedaní na špekulatívne otázky obžalovaného a jeho obhajcu cielene formulované, čo bolo aj namietané. Svedok A. L. vo svojom prejave dokonca neprofesionálne a jednostranne kritizoval a spochybňoval závery znalcov z chirurgického odboru, pričom zrejme mal na mysli znalcov A. G. a A. H., aj keď sám povedal, že o ich negatívnych záveroch sa dopyčoval iba cez referencie A. C.. Súd pristúpil na obranu obžalovaného v dvoch dôležitých otázkach, ktoré boli vytrhnuté z kontextu dôkaznej situácie a skutkového stavu a takto boli aj z neznámych dôvodov nesprávne pochopené a hodnotené. Malo ísť o nejaký úzus vo FNsP v Prešove, podľa ktorého pokiaľ ide o detského pacienta tento má byť primárne prijatý, resp. hospitalizovaný na pediatrickej klinike v Prešove a až následne, po zistení diagnózy zaslaný na príslušné oddelenie. Tento problém bol vysvetlený a obrana obžalovaného vyvrátená písomným stanoviskom riaditeľa FNsP J. A. Reimana Prešov zo dňa 15.10.2020 s prílohami, ktoré súd kompletne ani neuviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, pričom v zmysle tohto stanoviska, v čase spáchania skutku, keď bola maloletému D. E. poskytovaná zdravotná starostlivosť, ambulancia pediatrickej chirurgie fungovala pod odbornou garanciou chirurgie pre dospelých. Čo sa týka spolupráce medzi oddelením chirurgie a oddelením pediatrie, táto nebola a ani nie je stanovená presne definovanými kritériami a vždy sa odvíja od aktuálneho stavu dieťaťa, priority a závažnosti chirurgickej diagnózy. Nie je určená ani veková hranica 6 rokov, ktorá by rozdeľovala, kto prioritne zodpovedá za zabezpečenie potrebnej zdravotnej starostlivosti, pričom každý prípad v prípade medicíny je osobitný a odvíja sa od množstva malých detailov, ktoré túto jeho osobitosť určujú. Prílohou tohto stanoviska je aj vyjadrenie A. D. K., vtedy námestníka LPS pre chirurgické odbory, podľa ktorého všetky kompetencie a postupy sú dané medicínskymi princípmi, ktoré sú súčasťou vzdelávania lekárov a diagnostických terapeutických štandardov platných univerzálne a žiadne k tomu právne predpisy, ani opatrenia neexistujú. Ďalej uviedol, že pacienti, u ktorých je výslovné alebo predpokladané podozrenie na náhlu príhodu brušnú alebo iné závažné chirurgické ochorenie sú primárne hospitalizovaní na chirurgickom oddelení. Jedinou výnimkou sú snáď veľmi malé deti do 10 kg váhy, u ktorých predpokladaná príprava je špecifická, o ktorých však dobre vedia. Tieto skutočnosti v konečnom dôsledku boli potvrdené aj výsluchom A. K. bez rozdielu, či dieťa malo poruchu vedomia alebo nie a zncami z odboru chirurgie A. A. G., N. a A. I. H.. Znalecké posudky a výsluchy znalcov A. A. G., N. a A. I. H. majú zásadnú a nepopierateľnú výpovednú hodnotu, ktorá by mala určovať smer postupu lege artis. V zmysle ich záverov, ak by obžalovaný postupoval správne, v záujme zistenia diagnózy maloletého D. E. a jeho včasného vyliečenia, ak by ho alibisticky neodkázal na nechirurgické detské oddelenie, mohol byť tento operovaný bezprostredne po jeho ošetrovaní do šiestich hodín a zrejme by nebolo potrebné vykonať resekciu viac ako 100 cm tenkého čreva, tak dôležitého orgánu pre zdravý vývoj. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na problém poruchy vedomia, s ktorým súbežne operoval obžalovaný a jeho obhajca, ako nástrojom svojej obrany, ktorým, spolu so spomínaným úzusom, sa snažili ovplyvniť smer vedenia dôkaznej situácie, čo sa mu zrejme na prvostupňovom súde aj podarilo. Je naivné už aj laikovi prijať tvrdenie za pravdivé, spočívajúce v tom, že chirurg chirurgického oddelenia, ktoré dennodenne rieši a zachraňuje ľudské životy, vrátane detí s ťažkými chorobami, či príhodami, v rámci ktorého je zriadená klinika anestéziológie a intenzívnej medicíny, by zrazu nedokázal poskytnúť pomoc a stabilizovať maloletého, aj keď bol v bezvedomí. Nie je potrebné zdôrazňovať, ako to vyplýva z relevantných dôkazov, zvládli by to oveľa rýchlejšie a komplexnejšie, vzhľadom k zameraniu a teda efektívnejšiemu prístupu, vzhľadom k dostupnosti zobrazovacej diagnostiky a laboratórií, ktoré je k dispozícii v tej istej budove. V rámci prvotnej anamnézy je potrebné zaradiť výpoveď svedkyne poškodenej F. E., matky maloletého, ktorá o. i. uviedla, že dňa 15.03.2014 syna bolelo brucho, neskôr okolo obeda zvrátil od bolesti a išli k lekárovi, teda v ten deň mu nedávala žiadne lieky. Deň predtým mal zvýšenú teplotu a dala mu Panadol. Brucho ho veľmi bolelo aj u lekára, pediatra v Sabinove, po ceste autom kričal od bolesti, aj v čakárni na chirurgickom oddelení, kde náhle zaspal. O tom všetkom povedala obžalovanému, pri ktorom už spal a nereagoval na podnety. Ak do prepúšťacej správy sa dostalo vyjadrenie poškodenej, že mu mala dať aj 15.03.2024 Panadol, resp. Nurofen, tak muselo ísť o nedorozumenie, keďže podľa svedkyne Panadol od teploty synovi podala deň predtým. Pri vyšetrení na ambulancii videla, že chlapec mal brucho fialové a mal

na ňom veľa vyrážok. V ďalšom poukázal na vyjadrenie jednotlivých svedkov, ako aj znalcov vo veci vypočutých. Obaja znalci A. G., N., ako aj A. H. predpokladajú trvalé následky a postup obžalovaného označili ako nesprávny a jeho počínanie za nepochopiteľné. V zmysle záverov týchto znalcov, tenké črevo je orgán životne dôležitý pre život človeka. V ňom dochádza k vstrebávaniu stravy a pri jeho skrátaní dochádza k poruche, ktorá má za následok rôzne ochorenia a obmedzenia, ktoré podrobne popisujú. Zhodne tvrdia, že odoslanie dieťaťa s podozrením na náhlu príhodu brušnú, či už bolo bdelé alebo v bezvedomí, z chirurgie na iné pracovisko pokladajú za zásadný omyl v prístupe k diagnostike a liečbe tejto život ohrozujúcej diagnózy. V tomto nesprávnom postupe je potrebné vidieť oddialenie vykonania diagnostiky, samotného liečenia a operácie, ktorá by v tomto prípade bola nevyhnutná. Tento zlý postup obžalovaného A. C. a oddialenie operácie zapríčinil resekciu viac ako 100 cm tenkého čreva, ktoré je dôležitým orgánom pre život človeka, teda došlo k jeho závažnému poškodeniu, z titulu ktorého dieťa je náchylné na rôzne choroby, musí strpieť rôzne obmedzenia a kvalita jeho života je narušená. V tom je potrebné vidieť nesprávne konanie obžalovaného, ktoré bolo v rozpore s ustanovením § 4 ods. 3 zákona 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, ako je to citované vyššie, pričom uvedený následok je poškodením dôležitého orgánu podľa § 123 ods. 3 písm. e/ Tr. zákona. Zo strany obžalovaného ide o porušenie dôležitej povinnosti v zmysle § 138 písm. h/ Tr. zákona, nakoľko sa jedná o život a zdravie maloletého dieťaťa ako chránenej osoby podľa § 139 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona. Ak by súd postupoval v súlade so zákonným a správnym postupom, vykonal by znalecké posudky predložené znalcami A. G. a A. H. ako dôkazy na hlavnom pojednávaní a zákonným spôsobom by odstránil rozpory medzi závermi znalcov a ich výsluchmi k protichodným znaleckým posudkom. Takýto postup nie je len zákonným, ale aj v takýchto veciach žiadúcim, pretože sa jedná o odborné otázky. Súd má následne hodnotiť tieto dôkazy v zmysle zásad hodnotenia dôkazov a prijať logický záver, ktorý má odôvodňovať výrok rozhodnutia. Z uvedených dôvodov navrhol, aby Krajský súd v Prešove vyhovel odvolaniu, rozsudok okresného súdu zrušil a uložil mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

Poškodený v odvolaní podanom prostredníctvom splnomocnenca namietal, že nemal možnosť zhlásiť odvolanie na predmetnom hlavnom pojednávaní dňa 19.05.2025, kde Okresný súd Prešov rozhodol rozsudkom, pretože postupom súdu prvého stupňa mu bolo upreté právo zúčastniť sa nariadeného hlavného pojednávania. Súd prvého stupňa mu doručoval upovedomenie o súdnom pojednávaní, ako aj znalecký posudok č. 42/2024 znaleckej organizácie A. H. spôsobom, ktorý mu neumožnil sa riadne zúčastniť hlavného pojednávania. Súdnú zásielku si prevzal na pošte v odbernej lehote dňa 20.05.2025, pričom po jej otvorení zistil, že hlavné pojednávanie v tejto trestnej veci sa malo uskutočniť dňa 19.05.2025. Keďže súd prvého stupňa mu reálne zmaril možnosť zúčastniť sa hlavného pojednávania neskorým zasielaním upovedomenia o hlavnom pojednávaní, rozsudok zo dňa 19.05.2025 nemôže vykazovať známky zákonnosti. Súd má zasielať zásielku takým spôsobom, aby uplynutie odbernej lehoty, ktorá je štandardne 18 dní, a ktorá nebola skrátaná, predchádzalo termínu hlavného pojednávania stanoveného súdom. Nesprávnym postupom konajúceho prvostupňového súdu mu boli upreté práva vyplývajúce z § 46 ods. 1 Tr. poriadku. Okrem toho rozsudok považuje za nezákonný aj z iných dôvodov, pričom sa pridržiava odvolania prokurátora, ako aj svojho predchádzajúceho písomného podania zo dňa 27.09.2022, ktoré nazval odôvodnenie odvolania a kde podstatná časť argumentácie je použiteľná aj v súčasnosti.

Na základe takto riadne a včas podaných odvolaní, krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné a odvolanie poškodeného bolo podané neoprávnenou osobou.

Prvostupňový súd odvolaniami napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že prejednávaná trestná vec je z hľadiska dokazovania a rozhodovania o vine obťažná nie tak po skutkovej stránke, ako po stránke odbornej klasifikácie (medicínskej) zisteného skutkového stavu. Až po takejto odbornej klasifikácii mohol potom súd pristúpiť k uplatneniu príslušných noriem trestného práva upravujúc základy trestnej zodpovednosti. Niet pritom pochybnosti, že odborná klasifikácia medicínskej stránky veci rozhodujúcou mierou vplývala na rozhodnutie predmetného trestnoprávného vzťahu z pohľadu trestného práva hmotného. Pri vyhodnocovaní dôkazov bol súd povinný v ďaleko väčšej miere vychádzať z názoru odborníkov na špecifickú oblasť, akou je medicínska veda. Obžaloba videla nesprávnosť postupu obžalovaného, lekára na chirurgickej ambulancii, a teda porušenie dôležitej povinnosti vyplývajúcej

z jeho zamestnania uloženej mu zákonom v tom, že mal opomenúť vyšetriť a stabilizovať zdravotný stav maloletého pacienta D. E. a jeho ťažkosti s bruchom, realizovať vyšetrenia, pacienta hospitalizovať na chirurgickom oddelení a prijať iné opatrenia chirurga, ako aj v tom, že nemal odkázať maloletého pacienta na vyšetrenie do Detskej kliniky FNŠP v Prešove, kde jeho stav nijako nesledoval. Uvedený záver obžaloby však nekorešponduje so zistením znaleckej organizácie A. H., ako ani s výpoveďami väčšiny svedkov vypočutých v tomto konaní, ktorí konštatovali, že zo strany obžalovaného nedošlo ku konaniu contra lege artis. Na druhej strane, na základe vykonaného dokazovania sa súd stotožnil s právnou argumentáciou obhajoby. Obžalovaný vyhlásil, že je nevinný a poukázal na postup A. F., ktorý mu predtým podal na LSPP apaurin, ktorý zastiera prejavy náhlej príhody brušnej. Obžalovaný tiež poukázal na to, že v čase jeho vyšetrenia dieťa nejavilo žiadne prejavy náhlej príhody brušnej a v medicíne platí, že záchrana života je prvoradá pred diferenciálne diagnostickým procesom, a preto nedal na ambulancii vykonať röntgen a ultrazvuk, keďže tento proces v nemocnici prebieha tak, že pacient dostane žiadanku a odchádza absolvovať tieto vyšetrenia. RTG pracovisko sa nachádza na 2. poschodí v monobloku, pričom ambulancia je v suteréne tejto budovy. Poukázal na to, že odoslať pacienta, ktorý nie je diagnostikovaný, pričom je v ohrození života by bol non lege artis postup. Poukázal na pavilónový systém nemocnice a tiež na to, že RTG štandardne trvá 10 minút a ultrazvuk 30 - 45 minút. Obžalovaný poukázal na to, že nie je v jeho kompetencii, aby telefonoval A. O. a riadil ďalší manažment pacienta. Z vypočutých svedkov ani výpoveď svedka A. D. K., v čase skutku staršieho sekundárneho lekára na chirurgickom oddelení, na hlavnom pojednávaní dňa 26.11.2020, nevznieva jednoznačne v neprospech obžalovaného. Nemal by byť rozdiel v kvalite sledovania pacienta na pediatrii a chirurgii, ale predsa len na chirurgii majú viac skúseností s náhlou príhodou brušnou. Svedok tiež potvrdil, že pokiaľ ide o ozaj intenzívnu starostlivosť, pediatri vedia poskytnúť lepšiu starostlivosť. Čiastočne v neprospech obžalovaného vyznievajú aj tvrdenia svedka A. D. K. v tom smere, že na chirurgickú JIS sa prijímajú aj maloletí pacienti v závislosti od veku a váhy, a to aj pred operáciou aj po operácii. Poškodený mohol byť prijatý aj na chirurgickú JIS bez prijatia na detskej JIS. Väčšina detí z chirurgickej ambulancie je prijatých na chirurgickú JIS alebo oddelenie. Ak je dieťa spavé, ide o kvantitatívnu poruchu vedomia a tú vedia riešiť aj na chirurgickej JIS. V tomto smere je však potrebné konštatovať, že aj keď svedok A. K. pripustil možnosť hospitalizácie pacienta, poškodeného, na chirurgickej JIS, nevytlúčil, ba práve naopak, potvrdil, že rovnako mohol byť hospitalizovaný aj na detskej JIS, teda tak, ako o tom rozhodol obžalovaný. Aj keď tento svedok vo svojej výpovedi povedal, že zobrazovacie vyšetrenia alebo odbery v prípade poruchy vedomia mohli byť urobené, zároveň trval na tom, že dieťa v bezvedomí treba stabilizovať, čo sa týka jeho stavu. Obdobne je potrebné hodnotiť aj správu FNŠP J. A. Reimana Prešov zo dňa 15.10.2020, ktorá dokazuje, že presné pravidlá hospitalizácie detí na chirurgickej JIS neboli a v minulosti, vzhľadom na počet detí hospitalizovaných buď na detskej JIS alebo na dospeláckej JIS, boli oddelenia rovnocenné. Vzhľadom na odborné vyjadrenia uvedených svedkov je potrebné ustáliť, že pre hospitalizáciu detského pacienta bola jednoznačne vhodnejšia detská JIS a odoslaním maloletého pacienta, poškodeného v tomto konaní, obžalovaný neporušil žiadnu svoju povinnosť, ktorá by mu vyplývala z postupu lege artis alebo akýchkoľvek vnútorných predpisov nemocnice. Oslobodzujúci rozsudok nie je rozhodnutím o nevine obžalovaného. Pre odsúdenie musí byť jednoznačne preukázané, že skutok sa stal, je trestným činom, spáchal ho práve obžalovaný, ktorý je zaň trestne zodpovedný. Naproti tomu, pre oslobodenie obžalovaného nie je potrebné mať preukázané, že nespáchal žalovaný skutok, ale stačí, ak nie je preukázané, že taký čin spáchal práve on. Podľa názoru súdu, OČTK (polícia a prokuratúra) nepredložili dostatok takých dôkazov, ktoré by súdu umožňovali jednoznačne konštatovať, že skutok uvedený v obžalobe spáchal práve obžalovaný, ani že sa stal tak, ako je opísaný v obžalobe. Súd je toho názoru, že bolo na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), ktorá prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Zo svedeckých výpovedí lekárov, ktorí sa priamo venovali poskytovaniu zdravotnej starostlivosti maloletému a vypracovaného znaleckého posudku znaleckej organizácie A. H., bolo možné ustáliť záver, že zdravotná starostlivosť bola poškodenému poskytnutá správne, lege artis, a že obžalovaný žiadnym spôsobom nepochybil pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Nebola teda preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním, resp. opomenutím obžalovaného a ťažkou ujmom na zdraví maloletého poškodeného. Z uvedených dôvodov súd rozhodol o oslobodení obžalovaného A. B. C. spod obžaloby, nakoľko výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne nepreukázali, že sa stal skutok takým spôsobom, ako je popísaný v podanej obžalobe a ako je teda obžalovanému kladený za vinu.

Odvolačný súd úvodom konštatuje, že v predmetnej trestnej veci už jedenkrát rozhodol, keď uznesením zo dňa 30.06.2022, sp. zn. 15T/32/2020 podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že odôvodnenie v poradí prvého rozsudku okresného súdu nespĺňalo kritériá vyžadované ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko z jeho odôvodnenia nevyplývalo akými úvahami sa prvostupňový súd spravoval pri hodnotení dôkazov, ako sa vysporiadal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokazované skutočnosti. Zároveň prvostupňovému súdu vytkol, že časť hlavného pojednávania dňa 30.06.2022 vykonal v neprítomnosti prokurátora a časť v neprítomnosti obhajcu, a to bez súhlasu obžalovaného. Rovnako uložil prvostupňovému súdu zaoberať sa procesnosťou jednotlivých dôkazov, najmä znaleckých posudkov, a to vo vzťahu k znaleckému posudku znalca N. A. G., N., najmä či tento nebol podaný v inej trestnej veci, nakoľko v prejednávanej veci došlo k právoplatnému zastaveniu trestného stíhania a toto bolo následne „nanovo“ začaté, vo vzťahu k znaleckému posudku znalca A. D. E. z dôvodu, že A. D. E. je zapísaný ako znalec z odvetvia pediatrie (detské lekárstvo), a teda či tento bol oprávnený vyjadrovať sa k postupom chirurga A. C., teda lekára z iného odvetvia s tým, že z obsahu jeho znaleckého posudku vyplýva, že ako súdny znalec z odvetvia pediatrie sa k zadaným otázkam vyjadril po preštudovaní kompletnej dokumentácie a lekárskeho nálezu, z čoho nie je zrejmé z akých konkrétnych podkladov mal vychádzať pri vypracovaní znaleckého posudku, vo vzťahu k znaleckému posudku A. H. s tým, že tento ako podklady na vypracovanie svojho znaleckého posudku uviedol o. i. aj výpovede svedkov z konania, ktoré bolo následne zastavené, teda z inej trestnej veci, a to vrátane A. B. C. v procesnom postavení svedka, ako aj znalecký posudok znalca N. A. G., N. s tým, že z obsahu uznesenia o pribratí znalca A. H. nevyplýva, pre aký skutok bolo vo veci začaté trestné stíhanie, ale obsahom odôvodnenia je opis, ako malo k skutku dôjsť, kde namiesto konštatovania o hospitalizácii na detskej klinike O. G. N. sa konštatuje odporúčanie lekára chirurgickej pohotovosti A. C. o hospitalizácii na pediatrickej klinike FNŠP, pričom znalec A. H. na hlavnom pojednávaní pri svojom výsluchu uviedol, že mu bol zaslaný súdny spis, ale neoboznamoval sa s ním, ale aj bez oboznámenia sa s hrubým súdnym spisom, trvá na svojom znaleckom posudku a vo vzťahu k znaleckému posudku znaleckej organizácie L. P., s.r.o., z dôvodu, že z uvedeného posudku vyplýva, že znalci pre vypracovanie znaleckého posudku mali k dispozícii zdravotnú dokumentáciu a podklady, ktoré im doručil obžalovaný, avšak ani z znaleckého posudku, ani z výpovede znalca A. K. nevyplýva, aby znaleckej organizácii bol zaslaný vyšetrovací spis, resp. aby mala možnosť do neho nahliadnuť. Z uvedených dôvodov bolo v súhrne vo vzťahu s týmto znaleckým posudkom potrebné, aby sa okresný súd zaoberal ich použiteľnosťou v trestnom konaní. Krajský súd zároveň uložil okresnému súdu vysporiadať sa aj s podaním FNŠP J. A. Reimana Prešov zo dňa 15.10.2020, z ktorého vyplýva, že medzi oddelením chirurgie a oddelením pediatrie spolupráca nebola a ani nie je stanovená presne definovanými kritériami a vždy sa odvíja od aktuálneho stavu dieťaťa, priority a závažnosti chirurgickej diagnózy a celkového stavu dieťaťa, preto z uvedeného dôvodu nie je určená ani veková hranica 6 rokov, ktorá by rozdeľovala, kto prioritne zodpovedá za zabezpečenie potrebnej zdravotnej starostlivosti a rovnako sa krajskému súdu javilo účelným zaoberať sa aj skutočnosťou uvedenou v predmetnom podaní FNŠP D. P. J. N. zo dňa 15.10.2020, že správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti maloletému E. bola v roku 2014 predmetom dohľadu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, a to či sa Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zaoberal aj posudzovaním konania obžalovaného A. B. C. a ak áno s akým záverom.

Po oboznámení sa s odvolaním napadnutým rozsudkom, ako aj obsahom predloženého spisu, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní, a to tak pred zrušujúcim uznesením krajského súdu, ako aj po ňom, vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora. Boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci, a to zákonným spôsobom, pričom ani procesné strany sa v rámci odvolacieho konania nedomáhali vykonania ďalších dôkazov. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti tak, ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Krajský súd preto považuje tieto skutkové zistenia za správne a zákonné a s nimi sa stotožňuje, a keďže okresný súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s jednotlivými dôkazmi, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, vysporiadal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vykonané dôkazy vo svojom súhrne nepreukazujú, že skutok kladený obžalovanému za vinu, tak ako je opísaný v obžalobe prokurátora, sa stal. V prejednávanej trestnej veci obžalovaný spáchanie skutku poprel a vo veci bolo vypočutých viacero svedkov, predovšetkým lekárov pracujúcich vo FNsP J. A. Reimana Prešov, ktorých časť prišla aj do styku s maloletým poškodeným E. pri lekárskom zákroku, ktorý je predmetom skutku v prejednávanej trestnej veci a ktorí sa prevažne z vlastného pohľadu vyjadrovali k poskytnutej lekárskej starostlivosti maloletému, postupom obžalovaného, resp. všeobecným postupom na chirurgickom oddelení, či iných oddeleniach FNsP J. A. Reimana Prešov, pričom ani z týchto svedeckých výpovedí nevyplýva, aby obžalovaný mal pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti mal. E. pochybiť.

Podľa § 141 ods. 1 Tr. poriadku ak sú na objasnenie skutočnosti dôležitej pre trestné konanie potrebné odborné znalosti, vyžiada orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu odborné vyjadrenie mimo znaleckú činnosť vykonávanú podľa osobitného zákona. V jednoduchých prípadoch sa možno uspokojiť s písomným potvrdením, o ktorého správnosti nie sú pochybnosti.

Podľa § 142 ods. 1 Tr. poriadku ak pre zložitosť objasňovanej skutočnosti nie je postup podľa § 141 postačujúci, príberie orgán činný v trestnom konaní a v konaní pred súdom predseda senátu znalca na podanie znaleckého posudku. Ak ide o objasnenie skutočnosti obzvlášť zložitej, príberú sa dvaja znalci. Dvoch znalcov treba pribrať vždy, ak ide o pitvu mŕtvoly.

V prejednávanej trestnej veci krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, má za to, že na objasnenie skutočnosti dôležitej pre trestné konanie boli potrebné odborné znalosti a rovnako má za to, že pre zložitosť objasňovanej skutočnosti nebol postup podľa § 141 postačujúci a bolo potrebné pribrať znalca na podanie znaleckého posudku, pričom práve znalecké dokazovanie bolo pre posúdenie viny, či neviny obžalovaného v prejednávanej trestnej veci rozhodné.

Prvostupňový súd sa po zrušení prvého v poradí odsudzujúceho rozsudku krajským súdom zaoberal procesnosťou jednotlivých znaleckých posudkov a správne dospel k záveru, že ani jeden z nich nie je v prejednávanej trestnej veci použiteľný, správne dospel k záveru, že do konania bolo potrebné pribrať „nového“ znalca a správne postupoval, ak do konania pribral znaleckú organizáciu A. H., z ktorej znaleckého posudku a následne aj z výpovede znalca A. L. zhodne vyplynul jednoznačný záver, že zdravotná starostlivosť maloletému E. bola na všetkých pracoviskách FNsP J. A. Reimana Prešov poskytnutá správne, v dostatočnom rozsahu podľa štandardných medicínskych algoritmov dnešnej úrovne poznania a v súlade so zásadami lege artis a k porušeniu štandardných diagnostických a terapeutických postupov na žiadnej úrovni liečebnej preventívnej starostlivosti nedošlo. Ako to správne uviedol prvostupňový súd, prejednávaná trestná vec je z hľadiska dokazovania a rozhodnutia obtiažna ani nie tak po skutkovej stránke, ako po stránke odbornej (medicínskej) a práve znalec z príslušného odboru má pre predmetné trestné konanie potrebné odborné znalosti a práve takýto znalec je jediný spôsobilý vyjadriť sa k medicínskym postupom a k tomu, či obžalovaný A. C. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti maloletému E. pochybil alebo nie, pričom vzhľadom na konštatovaný záver znalca, v konkrétnom prípade znaleckej organizácie A. H., krajský súd, rovnako ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že je potrebné obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Vzhľadom na uvedené, s poukazom na skutočnosť, že v konaní neboli produkované dôkazy, ktoré by jednoznačne preukazovali vinu obžalovanému A. B. C., krajský súd s poukazom na zásadu in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, dospel k záveru, že sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že nebolo dokázané, že skutok tak, ako je obžalobou kladený obžalovanému za vinu, sa stal.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora poukazujúcej na to, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní ako dôkazy nevykonal znalecké posudky znalcov A. G. a A. H., pričom neodôvodnil z akého dôvodu považoval tieto znalecké posudky za nepoužiteľné, krajský súd udáva, že čiastočne sa stotožňuje s odvolacou námietkou prokurátora, že prvostupňový súd sa s uvedeným nevysporiadal, ale zároveň sa nestotožňuje s tvrdením, že prvostupňový súd znalecké posudky znalcov A. G. a A. H. nevykonal, nakoľko tieto, ako aj výsluchy uvedených znalcov boli riadne vykonané na hlavnom pojednávaní, avšak prvostupňový súd na tieto správne neprihliadal. K uvedenému krajský súd dodáva, že tak, ako to už naznačil v zrušujúcom uznesení zo dňa 22.11.2022, sp. zn. 4To/36/2022, znalecký posudok znalca N. A. G., N., nepovažoval za použiteľný v prejednávanej trestnej veci z dôvodu, že tento

bol podaný v inom trestnom konaní, ktoré bolo začaté uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 30.01.2025, ČVS: ORP-82/1-VYS-PO-2015, a ktoré bolo následne uznesením zo dňa 30.06.2016, ČVS: ORP-82/1-VYS-PO-2015 podľa § 215 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku zastavené, lebo skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, proti čomu poškodený prostredníctvom splnomocnenca podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Prešov zo dňa 10.10.2016, sp. zn. 1Pv 96/15-7707-51 podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku zamietnutá ako nedôvodná. Znalecký posudok znalca A. D. E. odvolací súd považoval rovnako za nepoužiteľný z dôvodu, že znalec A. D. E. bol v rozhodnom čase zapísaný ako znalec v odvetví pediatria (detské lekárstvo), a teda tento nebol oprávnený vyjadrovať sa k postupom obžalovaného A. C., ktorý je chirurgom, teda k postupom lekára z iného medicínskeho odvetvia, pričom z jeho znaleckého posudku zároveň nebolo zrejmé, z akých konkrétnych podkladov vychádzal pri vypracovaní znaleckého posudku, keď uviedol, že k zadaným otázkam sa vyjadril po preštudovaní kompletnej dokumentácie a lekárskeho nálezov. Rovnako znalecký posudok znalca A. I. H. č. 19/2018 odvolací súd nepovažoval za procesne použiteľný z dôvodu, že tento ako podklady pre vypracovanie znaleckého posudku o. i. uviedol aj výpovede svedkov, vrátane A. B. C. v procesnom postavení svedka a znalecký posudok znalca N. A. A. G., N. z konania, ktoré bolo zastavené uznesením zo dňa 30.06.2016, ČVS: ORP-82/1-VYS-PO-2015, v spojení s uznesením Okresnej prokuratúry Prešov zo dňa 10.10.2016, sp. zn. 1Pv 96/15/7707-51, teda z inej trestnej veci, pričom znalec A. H. na hlavnom pojednávaní uviedol, že sa ani neoboznámil so súdnym spisom, aj keď mu tento bol zaslaný, ale aj napriek tomu trval na svojom znaleckom posudku. Ani znalecký posudok znaleckej organizácie L. P., s.r.o. č. 40/2020 predložený obhajobou nepovažoval krajský súd za procesne použiteľný z dôvodu, že znalecká organizácia pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala aj zo znaleckého posudku znalca N. A. A. G., N., teda znaleckého posudku podaného v inej trestnej veci a ako podklady použité pri vypracovaní znaleckého posudku, ktoré mala k dispozícii, uviedla zdravotnú dokumentáciu a podklady, ktoré im doručil obžalovaný, avšak nebolo zrejmé, aké to boli podklady, či tieto boli kompletne, ani to, či znaleckej organizácii bol zaslaný vyšetrovací spis, resp. mala možnosť do neho nahliadnuť.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že nie je pravdou, aby uznesenie o zastavení trestného stíhania tzv. vo veci tvorilo prekážku veci rozhodnutej, z hľadiska aplikácie zásady ne bis in idem a konkrétnu osobu by nebolo možné stíhať za to isté konanie, ak bolo voči nej zastavené, nakoľko táto zásada sa spája výlučne s právoplatným meritórnym rozhodnutím voči osobe a nie vo veci, krajský súd uvádza, že uvedený názor prokurátora nesporuje, avšak v prejednávanej trestnej veci nejde o posudzovanie zásady ne bis in idem, ani prvostupňový súd, rovnako ako ani odvolací súd, nepovažoval právoplatné rozhodnutie o zastavení konania za prekážku rozhodnutej veci v zmysle zásady ne bis in idem, avšak konštatuje, že nie je možné prihliadať na dôkazy, ktoré boli vykonané po začatí trestného konania na základe uznesenia vyšetrovateľa PZ zo dňa 30.01.2015, ČVS ORP-82/1-VYS-PO-2015 po právoplatne zastavenie predmetného trestného stíhania na základe zamietnutia sťažnosti poškodeného uznesením Okresnej prokuratúry Prešov zo dňa 10.10.2016, sp. zn. 1Pv/96/15-7707-51 proti uzneseniu zo dňa 30.06.2016, ČVS: ORP-82/1-VYS-PO-2015, nakoľko z Tr. poriadku vyplýva, akým rozhodnutím sa trestné stíhanie končí a jedným z takýchto rozhodnutí je aj zastavenie trestného stíhania podľa § 215 Tr. poriadku, pričom Tr. poriadok ako výnimku spočívajúcu v pokračovaní zastaveného trestného stíhania v zmysle § 215 ods. 7 Tr. poriadku pozná len pokračovanie v trestnom stíhaní z dôvodu, že ak toto bolo zastavené podľa § 215 ods. 2 písm. a/ Tr. poriadku, teda z dôvodu, že trest, ku ktorému konanie vedie, je bez významu popri treste, ktorý bol uložený, v tomto je možné pokračovať, ak obvinený vyhlási do troch dní od doručenia uznesenia, že na prejednaní veci trvá. Tr. poriadok nepozná inštitút pokračovania v právoplatne zastavenom trestnom stíhaní, ktoré by bolo možné považovať za kontinuálnu súčasť jedného trestného stíhania, ak následne je v tej istej veci opätovne začaté trestné stíhanie. Z uvedeného dôvodu takéto právoplatne zastavené trestné stíhanie a následné „nanovo“ opätovne začaté trestné stíhanie nie je možné považovať za jedno kontinuálne prebiehajúce trestné stíhanie a rovnako nie je možné považovať dôkazy vykonané v právoplatne skončenej veci za dôkazy použiteľné v takto „nanovo“ začatej trestnej veci. K takémuto postupu by mohlo dôjsť len v prípade zákonného postupu, ktorý by mal oporu v Tr. poriadku, na základe ktorého je možné zrušiť právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania v prípravnom konaní, čím by bolo možné pokračovať v takto právoplatne zastavenom trestnom stíhaní. Zo žiadneho ustanovenia Tr. poriadku však nevyplýva možnosť bez uplatnenia zákonného postupu, ktorý by mal oporu v Tr. poriadku pokračovať v právoplatne zastavenom trestnom konaní a s tým súvisiacu možnosť použitia dôkazov vykonaných v konaní, ktoré bolo právoplatne zastavené v tomto konaní.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam prokurátora poukazujúcim na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR týkajúce sa posudzovania príčiny a následku a poukazujúcim na zákonné znenie zákona č. 576/2004 Z. z o zdravotnej starostlivosti, krajský súd v súhrne udáva, že opätovne odkazuje na znalecký posudok znaleckej organizácie A. H. a výsluch znalca A. L. k tomuto, ktorý jednoznačne konštatoval, že k pochybeniu v poskytovaní zdravotnej starostlivosti maloletému zo strany obžalovaného nedošlo a zdravotná starostlivosť maloletému bola na všetkých pracoviskách FNŠP J. A. Reimana Prešov poskytnutá správne, v dostatočnom rozsahu a podľa štandardných medicínskych algoritmov dnešnej úrovne poznania a v súlade so zásadami lege artis.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora poukazujúcej na to, že svedkovia A. H., A. A., A. I., A. J. a A. K. sú lekári toho istého chirurgického oddelenia ako obžalovaný, títo s maloletým pacientom neboli v styku, resp. iba krátky čas, nepoznali jeho anamnézu, ani klinický stav a obdobná situácia je aj u svedkov A. L. a A. M., ktorí sú lekármi detského oddelenia, krajský súd v súhrne udáva, že s uvedeným sa vysporiadal vyššie, pričom v danom prípade konštatoval, že uvedení lekári ako svedkovia sa väčšinou vyjadrovali iba k postupu obžalovaného, resp. všeobecným postupom vo FNŠP J. A. Reimana Prešov zo svojho pohľadu, preto opätovne poukazuje na to, že rozhodujúcim pre posúdenie viny, či neviny obžalovaného bolo znalecké dokazovanie. Navyše, samotná skutočnosť, že uvedení svedkovia sú v kolegiálnom vzťahu s obžalovaným, resp. samotný kolegiálny vzťah svedka a obžalovaného vo všeobecnosti, nediskvalifikuje svedka z podania svedeckej výpovede, avšak v takomto prípade je potrebné takúto svedeckú výpoveď podrobiť skúmaniu aj z hľadiska, či svedok takouto výpoveďou nechce pomôcť, príp. poškodiť obžalovanému. K uvedenému odvolací súd dodáva, že bol to práve prokurátor, ktorý v ním podanej obžalobe uvedených svedkov, s výnimkou svedka A. H., navrhol v prejednávanej trestnej veci vypočuť, resp. ich výpovede na hlavnom pojednávaní prečítať.

Uvedené je možné konštatovať aj vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora poukazujúcej na tvrdenie obžalovaného o nejakom úzuse vo FNŠP J. A. Reimana Prešov, ako aj vo vzťahu k písomnému stanovisku riaditeľa FNŠP J. A. Reimana Prešov zo dňa 15.10.2020, pričom s uvedenými skutočnosťami, resp. písomným stanoviskom, ktoré bolo súčasťou spisu bola znalecká organizácia oboznámená a aj napriek uvedenému dospela k už konštatovanému záveru vo vzťahu k možnému pochybeniu obžalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti maloletému E.. Navyše, aj z uvedeného stanoviska, ktorého prílohou má byť vyjadrenie lekára a v danom čase aj námestníka LPS pre chirurgické odbory A. K., a ktoré, podľa názoru prokurátora, je potrebné vyhodnotiť v neprospech obžalovaného, vyplýva, že čo sa týka spolupráce medzi oddelením chirurgie a oddelením pediatrie, táto nebola ani nie je stanovená presne definovanými kritériami a vždy sa odvíja od aktuálneho stavu dieťaťa, priority a závažnosti chirurgickej diagnózy, nie je určená ani veková hranica 6 rokov, ktorá by rozdeľovala, kto prioritne zodpovedá za zabezpečenie potrebnej zdravotnej starostlivosti, pričom každý prípad v prípade medicíny je osobitný a odvíja sa od množstva malých detailov, ktoré túto jeho osobitosť určujú, k čomu krajský súd dodáva, že v zmysle vykonaného dokazovania v čase prvého príchodu maloletého E. do ambulancie k obžalovanému A. C. nebolo ani zrejmé, či u maloletého sa jedná o chirurgickú diagnózu. Aj keď uvedené stanovisko vyvracia tvrdenie obžalovaného o nejakom úzuse v prešovskej nemocnici, avšak toto nepreukazuje ani žiadne porušenie povinnosti obžalovaného pri výkone povolania, ani z uvedeného stanoviska žiadna takáto povinnosť obžalovanému nevyplývala.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že znalecké posudky znalca A. G., N. a A. H. majú zásadnú a nepopierateľnú výpovednú hodnotu, ktorá by mala určovať smer postupu lege artis, krajský súd udáva, že s procesnou použiteľnosťou týchto znaleckých posudkov sa vysporiadal vyššie, pričom pripomína, že OČTK v zmysle § 2 ods. 10 Tr. poriadku s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. K uvedenému krajský súd dodáva, že podľa jeho názoru, nie je možné v konaní izolovane poukazovať len na tie dôkazy, ktoré OČTK „vyhovujú“ aj napriek tomu, že tieto sú procesne nepoužiteľné. Aj keby odvolací súd teoreticky pripustil použiteľnosť týchto dôkazov, teda ďalších znaleckých posudkov vo veci podaných, vrátane znaleckých posudkov znalcov N. A. G., N. a A. H., na ktoré poukazuje obžaloba, a ktoré podľa jej názoru, majú zásadný význam pre konštatovanie porušenia povinnosti obžalovaného, a teda pre uznanie jeho viny zo žalovaného skutku, nie je možné opomenúť, že v prejednávanej trestnej veci, okrem znaleckého posudku znaleckej organizácie A. H., boli podané aj ďalšie dva znalecké posudky, ktoré konštatujú, že obžalovaný pri výkone zdravotnej starostlivosti nepochybil, a teda aj z uvedeného dôvodu by bolo potrebné rovnako pribrať znaleckú organizáciu na vyhotovenie tzv. kontrolného znaleckého posudku.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že je naivné už aj laikovi prijať za pravdivé tvrdenie spočívajúce v tom, že chirurg chirurgického oddelenia, ktoré dennodenne rieši a zachraňuje ľudské životy, vrátane detí s ťažkými chorobami, či príhodami, v rámci ktorého je zriadená klinika anestéziológie a intenzívnej medicíny, by zrazu nedokázal poskytnúť pomoc a stabilizovať maloletého, aj keď bol v bezvedomí, čo by zvládol oveľa rýchlejšie a komplexnejšie, vzhľadom k zameraniu a efektívnejšiemu prístupu, vzhľadom k dostupnosti zobrazovacej diagnostiky a laboratóriá, ktoré je k dispozícii v tej istej budove, krajský súd udáva, že laický názor prokurátora je v rozpore s výsledkami dokazovania v prejednávanej trestnej veci.

Vo vzťahu k odvolacej námietke prokurátora, že v rámci prvotnej anamnézy je potrebné zaradiť výpoveď svedkyne poškodenej F. E., matky maloletého, ktorá o. i. uviedla, že dňa 15.03.2014 syna bolelo brucho, neskôr okolo obeda zvrátil od bolesti a išli k lekárovi, teda v ten deň mu nedávala žiadne lieky, deň predtým mal zvýšenú teplotu a dala mu Panadol, brucho ho veľmi bolelo aj u lekára, pediatra v Sabinove, po ceste autom kričal od bolesti, aj v čakárni na chirurgickom oddelení, kde náhle zaspal, o čom všetkom povedala obžalovanému, pri ktorom už spal a nereagoval na podnety, krajský súd udáva, že lekár je povinný vykonať vlastné vyšetrenie pacienta a nemôže sa spoliehať na informácie od sprievodu (rodinný príslušník, opatrovateľ a pod.), najmä ak ide o osoby bez medicínskeho vzdelania, nakoľko tieto môžu byť neúplné, nepresné, skreslené a pod., tieto môžu byť iba doplnkové a nemôžu slúžiť ako náhrada vlastného vyšetrenia. Navyše, vo svojej odvolacej námietke aj sám prokurátor uvádza, že v čakárni na chirurgickom oddelení maloletý E. zaspal a na ambulancii pri vyšetrení obžalovaným A. C. už spal a nereagoval na podnety, na základe čoho obžalovaný A. C. nedokázal určiť diagnózu maloletého a rozhodol o ďalšom postupe, ktorý bol podrobený znaleckému dokazovaniu, z ktorého vyplynulo, že týmto postupom nedošlo k pochybeniu obžalovaného.

K odvolacej námietke poškodeného, že postupom prvostupňového súdu mu bolo upreté právo zúčastniť sa hlavného pojednávania, nakoľko znalecký posudok, ako aj upovedomenie o hlavnom pojednávaní prevzal na pošte v odbernej lehote dňa 20.05.2025, pričom po otvorení zásielky zistil, že hlavné pojednávanie sa malo uskutočniť dňa 19.05.2025, čím mu prvostupňový súd zmaril možnosť zúčastniť sa hlavného pojednávania, preto hlavné pojednávanie nemôže vykazovať známky zákonnosti krajský súd udáva, že v zmysle § 307 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokolvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný, alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody a zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Z obsahu odvolacej námietky poškodeného vyplýva, že táto nesmeruje proti výroku o náhrade škody (o ktorej ani nebolo rozhodované, vzhľadom na skutočnosť, že poškodený si nárok na náhradu škody v trestnom konaní neuplatnil riadne a včas), ale táto smeruje proti konaniu, ktoré predchádzalo napadnutému výroku rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. S poukazom na citované ustanovenie je z uvedeného zrejmé, že poškodený nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania proti takémuto výroku, preto súd jeho odvolanie ako odvolanie podané neoprávnenou osobou podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku zamietol.

Nad rámec uvedeného krajský súd udáva, že zo záveru Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vyplýva, že u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti FNsP J. A. Reimana Prešov, u ktorého obžalovaný A. C. vykonával lekársku činnosť nebolo v súvislosti so zdravotnou starostlivosťou poskytovanou mal. E. zistené porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Naopak, Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou rozhodnutím zo dňa 19.11.2014, právoplatným dňa 11.12.2014 uložil pokutu 1.300,- eur poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti N., s. r. o., z dôvodu, že bolo zistené porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti mal. E. týmto subjektom.

Už len záverom odvolací súd dodáva, že neušla jeho pozornosti skutočnosť, že v skutkovej vete výroku oslobodzujúceho rozsudku oproti obžalobe je uvedené, že „obžalovaný neprijal ani iné opatrenia chirurga a tohto (maloletého) s „dropovom“ matky (dieťa na rukách) odkázal na vyšetrenie do detskej kliniky FNsP v Prešove...“, pričom správne malo byť uvedené „s doprovodom matky“ a rovnako, že došlo k odstráneniu ...odumretého veľkého úseku tenkého čreva (viac ako 100 cm) ako dôležitého orgánu pre

Život s trvalými následkami pri jeho pretočení „o 3600“ a zaškrtení..., pričom správne malo byť uvedené „o 360“, čo je možné považovať za písársku chybu, ktorá nemala vplyv na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné túto napravnú tak, aby zrušil napadnuté rozhodnutie a „nanovo“ vo veci rozhodol, keďže rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za vecne správne a zákonné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a zákonné, odvolanie prokurátora za nedôvodné a odvolanie poškodeného za odvolanie podané neoprávnenou osobou, preto tieto odvolania postupom podľa § 319 Tr. poriadku, resp. § 316 ods. 1 Tr. poriadku zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.  
jednohlasne

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.